

Arrest

nr. 227 151 van 7 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 augustus 2015 een eerste keer om internationale bescherming. Op 28 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 16 april 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 31 mei 2018 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 11 februari 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van gemengde Pashtun en Tadzjiekse origine te zijn. Op 25 augustus 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U bent geboren in het dorp Chardeh in het district Ghorband gelegen in de provincie Parwan. U woonde sinds kort na uw geboorte in de stad Kabul met uw ouders. Uw vader was er directeur van een superstore. Uw vader werd vermoord toen u nog jong was. Uw moeder verhuisde terug naar het district Ghorband. U verbleef bij uw zus in Kabul, die ondertussen getrouwd was. U ging er naar school. U werd op jonge leeftijd misbruikt als Bacha Bazi door een commandant genaamd S. (...). Toen u de school verliet ging u als IT specialist werken bij de Maiwand Bank in Kabul. Eén keer per maand of anderhalve maand ging u uw moeder gaan bezoeken in Ghorband. U startte in Kabul een relatie met een meisje genaamd M. S. (...). Zij was de dochter van een hoogwaardigheidsbekleder genaamd S. S. (...). Haar vader was tegen de relatie. Toen hij jullie betrapte vreesde u dat hij u zou doden. Gelukkig deed hij dit niet, mede omwille van het feit dat uw moeder belde op dat moment. In 2012 werd S. S. (...) vermoord. In 2013 zijn u en M. (...) verloofd zonder medeweten van het grootste deel van haar familie. Toen deze erachter kwamen dat jullie zonder toestemming verloofd waren, kreeg u een conflict met haar familie. U kreeg van hen bedreigingen via de telefoon en op andere manieren. Uw verloofde M. (...) ging daarna gaan studeren in Turkije. Begin 2015 kreeg u een conflict met de Taliban. Uw moeder kreeg thuis drie maal bezoek van leden van de Taliban. Ze wilden dat u met hen zou samenwerken. U werd in uw auto enkele avonden later aangevallen door de Taliban. Uw neef werd hierbij geraakt door een kogel in zijn been. U werd niet geraakt door een kogel maar raakte ook wel gewond. U verbleef nadien nog enkele dagen in het huis van uw zus, waarna u besloot het land te verlaten. U heeft Afghanistan verlaten in mei 2015. Toen u M. (...) ging bezoeken in Turkije, kreeg u een conflict met haar oom van vaders kant, H. S. (...), die u bedreigde tot u een document ondertekende dat jullie verlovingsring annuleerde. Op 4 juli 2016 legde u volgende originele documenten neer: een ID card van de Maiwand Bank, salariskaarten van de Maiwand Bank, een ontvangstbewijs van een verlovingsring, uw taskara, visitekaartjes van S. S. (...) en S. S. (...), een bewijsstuk van uw werk bij de Maiwand Bank van 2014 en een brief van de nonkel van uw verloofde. U legde op 4 juli 2016 kopieën voor van de volgende documenten: bankkaarten van de Maiwand Bank, een bewijsstuk van uw werk bij de Maiwand Bank van 2009, foto's van op uw werk in de Maiwand Bank, een certificaat van een cursus genaamd Omer, een certificaat van een cursus genaamd Brishna, een oudere taskara, een paspoort, foto's van uw geboortestreek Ghorband, foto's in verband met de politieke partij Republican Party of Afghanistan en foto's van uw verloofde en haar familie. Op 17 augustus 2016 bezorgde u het Commissariaatgeneraal nog een kopie van een Turks visum. Op 28 juni 2017 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de familie van uw verloofde noch aan uw conflict met de taliban. Dat u als jongere het slachtoffer zou geweest zijn van seksueel misbruik als 'Bacha Bazi' werd evenmin geloofwaardig geacht. U diende een beroep in tegen deze beslissing. Op 16 april 2018 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 31 mei 2018 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. Als nieuw element haalde u aan dat u tijdens uw werkuren in de Maiwand Bank badges of kaarten had afgeprint voor uw vriend M. (...). Deze kaarten bleken echter valse wapenvergunningen te zijn. U printte deze enkele keren af voor M. (...), tegen betaling. In 2014 of 2015, toen u onderweg was naar België, zou een ex-collega u via de telefoon gevraagd hebben of u wist waar M. (...) was. U vreest nu dat u in geval van terugkeer vervolgd zult worden door uw werkgever of het Ministerie van Binnenlandse Zaken wegens betrokkenheid bij het vervaardigen van valse wapenvergunningen. Daarnaast wijzigde u uw verklaringen over het seksueel misbruik waarvan u stelt het slachtoffer te zijn geweest. U verklaart dat u niet door commandant S. (...) misbruikt werd als Bacha Bazi. U zou echter tussen uw veertiende of vijftiende tot uw zeventiende misbruikt zijn door een leerkracht in de koranschool en leden van de taliban wiens veiligheidsdistrict gevestigd was op dezelfde plaats als de koranschool. Verder verwees u opnieuw naar uw voorgehouden problemen met de familie van uw ondertussen ex-verloofde. Ze zou nu met iemand anders verloofd zijn en haar familie zou u bedreigd hebben en u foto's hebben gestuurd van uw ex-verloofde en haar nieuwe man. Verder zou u in België één of twee keer met vrienden zijn meegegaan naar een kerk in Roeselare waar u een cola hebt gedronken. U meent dat uw familie en vrienden in Afghanistan nu zullen denken dat u bekeerd bent. Voorts voegde u toe dat een neef, wiens naam u vernoemde tijdens het eerste verzoek, in Afghanistan vermoord werd door de taliban. Tot slot voegde u

toe dat uw vader in jullie woning werd vermoord toen u vijf of zes jaar oud was en dat u getuige was van de feiten. Ter staving van uw verklaringen legde u een kopie voor van het martelarenboekje van uw vader, foto's waarop leden van uw schoonfamilie te zien zijn, prints van facebookpagina's, kleurenkopieën van twee foto's waarop u te zien zou zijn met uw vader, een kopie van een enveloppe en Belgische psycho-medische attesten. Daarnaast legde u nog een kopie voor van een taskara en stelde u dat de taskara die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek een vervalsing is. Uw tweede verzoek werd door het CGVS ontvankelijk verklaard.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen op de DVZ (vragenlijst bijzondere procedure noden) en uit de door u voorgelegde psychomedische attesten blijkt immers dat u kampt met psychische klachten en dat u gevraagd hebt om bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om kwetsbare personen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en vond het onderhoud plaats met bijstand van een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming gedeeltelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name problemen met de familie van uw verloofde en een conflict met de taliban. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de familie van uw verloofde noch aan uw conflict met de taliban. Dat u als jongere het slachtoffer zou geweest zijn van seksueel misbruik als 'Bacha Bazi' werd evenmin geloofwaardig geacht. Op 16 april 2018 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer en staat deze beoordeling vast.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen over uw conflict met de taliban en de problemen met uw schoonfamilie (CGVS, p. 7 en 12). U voegde weliswaar toe dat uw verloofde ondertussen een andere partner heeft en dat u via een facebookaccount zou bedreigd zijn door uw ex-schoonfamilie, maar legde geen (begin van) bewijs voor van deze bedreigingen, hoewel u wel expliciet gevraagd werd om screenshots van de dreigberichten voor te leggen (CGVS, p. 8). U stuurde enkel prints van een aantal facebookprofielen. Dat uw neef enkele maanden geleden zou gedood zijn door de taliban omwille van u is slechts een blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw nieuwe vluchtmotieven dient opgemerkt dat deze evenmin geloofwaardig zijn. Zo verklaart u vooreerst vervolging te vrezen omdat u, toen u in de Maiwand bank werkte, valse wapenvergunningen had afgeprint voor een vriend genaamd M. (...) (CGVS, p. 3 en 4). Uw verklaringen hierover zijn echter helemaal niet eensluidend. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u dacht dat M. (...) in 2015 werd gearresteerd en dat u dit, niet zolang geleden, in het jaar 2018 hebt vernomen van een collega, H. M. (...). U meent dat hij uw naam heeft doorgegeven aan de autoriteiten (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 22). Op het CGVS verklaarde u echter dat H. M. (...) u in 2014 of 2015 reeds gevraagd had of u wist waar M. (...) was. U ontkent dat H. (...) u in 2018 vertelde dat

M. (...) werd gearresteerd. U insisteert dat uw laatste contact met H. (...) dateert van het jaar 2017 en dat u nu nog steeds niet weet waar M. (...) is (CGVS, p. 6). Voorts verklaarde u op de DVZ dat u niet wist dat de wapenvergunningen die u afdruckte voor M. (...) vals waren (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 22). Op het CGVS moest u echter toegeven dat u na de eerste keer besepte dat M. (...) de wapenvergunningen verkocht, maar dat u deze toch verder bleef afdrukken, tegen betaling (CGVS, p. 5). Verder legde u vage verklaringen af over hoe vaak en wanneer u de valse wapenvergunningen afdruckte voor M. (...). Zo wist u niet precies te zeggen hoeveel keer u dergelijke kaarten (in casu vervalste wapenvergunningen) had afgedrukt voor M. (...). Hiernaar gevraagd antwoordde u meer dan drie keer en waarschijnlijk minder dan vijf (CGVS, p. 4). In welk jaar en welke maanden u deze badges printte wist u niet eens bij benadering aan te geven volgens de Afghaanse kalender. U antwoordde dat het in 2013 en 2014 moet geweest zijn. Het feit dat u dit enkel kunt aangeven volgens de westerse of Gregoriaanse kalender doet vermoeden dat u dit hebt ingestudeerd. In welke maanden u de kaarten afprintte wist u niet eens bij benadering te zeggen. Gevraagd welk seizoen het was repliceerde u dat u in een kantoor werkte, 's morgens binnenging en 's avonds buiten en dat u dus niet kon weten wanneer het welk seizoen was. Toen er werd opgemerkt dat u toch zou moeten gezien hebben welk soort weer het was (warm en zonnig of sneeuw bijvoorbeeld) antwoordde u dat het zonnig was toen u de kaarten afdruckte, maar dat u niet weet of het toen winter of zomer was (CGVS, p. 4 en 5), hetgeen allerminst overtuigt. Treffend is ook dat u de familienaam van M. (...) niet kent en dit terwijl jullie vrienden waren, jullie contact hadden buiten het werk en hij u geld leende (CGVS, p. 4). U stelde dat hij een Pashtoun is afkomstig uit de provincie Laghman maar u wist niet uit welk district of dorp. Zijn stam kende u evenmin (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u in het kader van uw eerste verzoek en uw beroepsprocedure voor de Raad geen enkele melding maakte van deze feiten beweerde u dat u tijdens uw eerste verzoek niets wist van deze zaken en door niemand werd geholpen en dat u meende dat het voldoende zou zijn dat u kon bewijzen dat u een Afghaans staatsburger was (CGVS, p. 6). Aan deze uitleg kan echter geen enkel geloof worden gehecht, temeer omdat u in het kader van uw eerste verzoek verschillende vluchtmotieven aanhaalde die trouwens ongeloofwaardig werden bevonden.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees om vervolgd te worden omdat u vervalste wapenvergunningen zou hebben afgeprint voor een zekere M. (...).

Dat u als bekeerling zou aanzien worden door familie en Afghaanse ex-collega's omdat u één of twee keer met vrienden in België zou zijn meegegaan naar een kerk in Roeselare en er een cola hebt gedronken is een loutere blote bewering (CGVS, p. 9). U beschikte trouwens ook niet over concrete aanwijzingen dat ex-collega's of familieleden in Afghanistan van uw kerkbezoek op de hoogte zijn (CGVS, p. 9).

Tot slot stelde u dat u in Afghanistan als tiener herhaaldelijk seksueel werd misbruikt en kampt met psychomedische problemen (CGVS, p. 10 en 11). U staaft dit aan de hand van een door uzelf ingevulde vragenlijst in het Farsi/Engels over uw geestelijke gezondheidstoestand; twee rapporten van een consulent van Artsen Zonder Grenzen (AZG) dd. 12 september 2017 en 12 oktober 2017 waaruit blijkt dat u door cultureel bemiddelaar H. H. (...) naar AZG werd doorverwezen en deelnam aan een project voor geestelijke gezondheid in het lokaal opvanginitiatief van Roeselare. In de rapporten is sprake van angsten, flashbacks van traumatische gebeurtenissen, depressieve symptomen en fysieke klachten. U werd door de consulent van AZG doorverwezen naar Dokters van de Wereld in Oostende voor een psychologisch en medisch onderzoek. Daarnaast beschikt u over een ingevuld medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de DVZ ingevuld door een huisarts dd. 19 oktober 2017 en een attest van Dokters van de Wereld dd. 28 november 2017 waarin verklaard wordt dat u door hen behandeld werd omwille van een PTSS. Het attest bevat verder een opsomming van uw vluchtmotieven en de conclusie dat uw leven in Afghanistan in gevaar is en terugkeer dus fatale gevolgen zal hebben. Ter illustratie van uw fysieke klachten legde u een attest voor van Dokters van de Wereld dd. 1 maart 2018 waaruit blijkt dat u een seksueel overdraagbare aandoening (SOA) hebt, een medisch voorschrift van het J. Y. (...) ziekenhuis dd. 15 mei 2018 waarin u zelf en een middel tegen wormen wordt voorgeschreven en voedingsadvies wordt gegeven en een attest van een huisarts in Kruibeke dd. 8 mei 2018 waarin u wordt doorverwezen voor een anuscopie en er nogmaals wordt vastgesteld dat u kampt met een SOA.

Er dient echter opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u tussen uw veertiende of vijftiende tot uw zeventiende misbruikt werd door een leerkracht van uw koranschool in de stad Kabul en leden van de taliban.

In het attest van Dokters van Wereld dd. 28 november 2017 wordt gesteld dat u in Afghanistan werd gekidnapt en misbruikt door leden van de taliban maar dat u daar omwille van uw culturele achtergrond pas melding van maakte bij AZG. U durfde dit in het kader van uw eerste verzoek niet te vertellen op het CGVS, uit schaamte, omdat er telkens een mannelijke Afghaanse tolk aanwezig was (zie blauwe map stuk 5). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw eerste verzoek wel verklaarde dat u op jonge leeftijd seksueel misbruikt werd als Bacha Bazi door een zekere commandant S. (...) en dit zowel in Kabul als het district Ghorband van de provincie Parwan (CGVS dd. 04.07.2016, p 27 en 28). Tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad erkende u dat de problemen omwille van het misbruik als Bacha Bazi niet langer actueel waren. Daarnaast werd de conclusie dat uw verklaringen over het misbruik niet geloofwaardig waren, door u niet concreet betwist. Geconfronteerd met uw verklaringen op het CGVS tijdens uw eerste verzoek repliceerde u dat commandant S. (...) wel degelijk jongens misbruikte maar niet u. Gevraagd waarom u aanvankelijk had verklaard dat u persoonlijk misbruikt werd door commandant S. (...) beweerde u tot tweemaal toe dat u dit niet hebt gezegd, hetgeen niet geloofwaardig is temeer omdat u dit ook niet op deze manier hebt aangevoerd tijdens uw beroepsprocedure (CGVS, p. 11). Wat betreft uw huidige verklaringen, met name dat u herhaaldelijk seksueel werd misbruikt door een leerkracht van de koranschool en leden van de taliban, dient opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u zich de naam van de leerkracht, met wie u duidelijk een vertrouwensrelatie had, niet kunt herinneren. U stelde tevens dat er een veiligheidsdistrict van de taliban was op de plek waar u studeerde en dat u ook seksueel misbruikt werd door leden van de taliban in Kabul (CGVS, p. 10). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat de taliban reeds in november 2001 door de Noordelijke Alliantie uit Kabul werd verdreven, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen over uw verklaringen betreffende het seksueel misbruik waarvan u van uw 14-15 jaar tot uw 17de het slachtoffer zou zijn geweest. Hoewel u niet geheel eenduidig bent over uw leeftijd, blijkt uit al uw opeenvolgende verklaringen immers dat u in 2001 nog geen 14 jaar oud was en dat het voorgehouden seksuele misbruik dus na 2001 dient te worden gesitueerd. In het kader van uw eerste verzoek werd aanvankelijk genoteerd dat u geboren bent op 8 augustus 1991. Daarna wenste u dit te corrigeren en verklaarde u dat uw geboortedag en maand verkeerd genoteerd werden, u zou geboren zijn op 10 assad (31 juli volgens de Gregoriaanse kalender) ook in het jaar 1991 (CGVS 08.08.2016, p. 3). Tijdens uw tweede verzoek stelde u echter dat u zich drie jaar jonger had voorgedaan dan dat u werkelijk bent omdat u een studiebeurs wilde aanvragen voor Turkije waarbij de maximumleeftijd 21 jaar was, terwijl u in werkelijkheid 23 was. De taskara die u destijds voorlegde was een vervalsing (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en CGVS, p. 2). Toen u tijdens het tweede verzoek werd gevraagd naar uw werkelijke leeftijd antwoordde u dat u volgens de nieuw voorgelegde taskara één jaar oud was in het jaar 1370 (periode 21 maart 1991 t/m 20 maart 1992), hetgeen impliceert dat u geboren zou zijn in de periode maart 1990/maart 1991 (CGVS, p. 2). Volgens de gegevens in de taskara bent u dan weer geboren in het jaar 1368 (periode maart 1989/maart 1990). Er dient echter opgemerkt dat de taskara waarvan u in het kader van uw huidige verzoek kopieën hebt voorgelegd evenmin authentiek is. Het betreft immers een zogenaamde 'communistische taskara'. Deze werden afgeleverd ten tijde van de Russische bezetting meer bepaald in de periode 1978/1992. In de taskara werd echter een foto aangebracht van u als adolescent op 24.01.1389 (13 april 2010) en de stempel op de foto dateert van 1383 (periode maart 2004/maart 2005). Op dat moment waren de communistische taskara's al lang niet meer geldig. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u opnieuw de Belgische autoriteiten hebt proberen te misleiden door een taskara voor te leggen die niet authentiek is. In het door u voorgelegde attest van AZG dd. 12 september 2017 en het attest van Dokters van de Wereld dd. 28 november 2017 wordt voorts vermeld dat uw familie in Afghanistan en de lokale gemeenschap u verstoten hebben nadat ze vernomen hadden dat u seksueel misbruikt was. Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u hier zelf geen enkele melding van maakte tijdens uw asielprocedure. Integendeel, u stelde dat u met niemand in Afghanistan gesproken hebt over het seksueel misbruik en uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds contact hebt met uw moeder en zus en dat u ook familiefoto's kon laten overbrengen vanuit Afghanistan (CGVS, p. 8 en 11 en DVZ Verklaring Volgend verzoek, vraag 20). In bovenvermelde psycho-medische attesten wordt daarnaast nog gewag gemaakt van uw problemen met de taliban, die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek en die door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden.

Dat u van uw veertiende tot uw zeventiende door de taliban in Kabul seksueel misbruikt zou zijn is, gelet op het geheel van bovenstaande, dan ook niet aannemelijk.

Daarnaast stelde u dat u op 5, 6 of 7-jarige (CGVS, p. 8 en stuk 5 in groene map) leeftijd getuige zou geweest zijn van de moord op uw vader in uw woning. Er dient vooreerst opgemerkt dat u geen zich biedt op uw werkelijke leeftijd doordat u tot tweemaal toe een valse taskara hebt voorgelegd. Bovendien hebt u na deze feiten nog een leven opgebouwd in de stad Kabul; u hebt er gestudeerd en gewerkt in een bank.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Dat uw vader overleden is, zoals blijkt uit het martelarenboekje, wordt in deze beslissing niet betwist. In welke omstandigheden hij is overleden kan uit dit document echter niet worden afgeleid. Uit de foto's en prints van facebookprofielen blijkt niet dat u ooit problemen hebt gekend met uw ex-schoonfamilie. Dat de personen op de foto's daadwerkelijk leden zijn van uw schoonfamilie kan niet worden vastgesteld. Hetzelfde kan gezegd worden over de twee foto's waarop u als jong kind zou te zien zijn samen met uw vader. Uw taskara en de psycho-medische attesten werden hierboven reeds besproken. Wat betreft deze attesten dient nog toegevoegd te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat u wel degelijk in staat was om coherente verklaringen af te leggen en uw vluchtmotieven op zelfstandige wijze uiteen te zetten. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u momenteel niet langer therapie volgt of psychologisch wordt begeleid, volgens u omdat u van opvangcentrum diende te veranderen. In uw huidige opvangcentrum heeft u echter nog geen melding gemaakt van uw psychische klachten, u hebt er enkel gezegd dat u naar de dokter moet (CGVS, p. 10). Medische problemen op zich houden trouwens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op

bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel

48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Op 31 mei 2018 diende verzoeker een volgend verzoek tot internationale bescherming in, nadat een eerste verzoeker tot internationale bescherming geweigerd werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn verzoek nieuwe documenten neer, waaronder een kopie van het martelarenboekje van de vader van verzoeker, foto's waarop leden van zijn schoonfamilie te zien zijn, prints van facebookpagina's, kleurenkopieën van twee foto's waarop verzoeker te zien is met zijn vader, een kopie van een enveloppe en Belgische psychomedische attesten.

Daarnaast voegde verzoeker een kopie van zijn taskara en stelde hij dat de eerder overgemaakte taskara een vervalsing was.

Verzoeker benadrukte verder nog dat hij op een aantal punten niet de waarheid heeft verteld tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming. Deze punten worden door verzoeker gecorrigeerd in zijn tweede verzoeker tot internationale bescherming (zoals inzake het seksueel misbruik waarvan verzoeker het slachtoffer is geworden).

Met de verklaringen en de documenten die door verzoeker werden afgelegd en voorgelegd n.a.v. zijn verzoek tot internationale bescherming, wou verzoeker aantonen dat hij als vreemdeling voldoet aan de in artikel 48/3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden als vluchteling of, ondergeschikt, aan de vermelde voorwaarden in artikel 48/4 Vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij er “doorheen zijn verklaringen” niet zou hebben aannemelijk gemaakt dat hij “een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet” zou ondergaan (stuk 1, pagina 2).

De verzoekende partij is het oneens met dit oordeel.

2. In een eerste punt heeft verzoeker aangegeven dat hij nieuw vluchtmotief heeft dat hij niet eerder heeft aangehaald (tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming).

Verzoeker heeft aangegeven dat hij vervolging vreest omdat hij, toen hij in de Maiwand bank werkte, valse wapenvergunningen heeft moeten afprinten voor een vriend die M. (...) heet (zie pagina 3 en 4 van de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 15.01.2019). Dit deed verzoeker tegen betaling (ongeveer een 3-4 maal). Verzoeker vernam echter dat M. (...) was opgepakt en dat hij de naam van verzoeker heeft doorgegeven aan de autoriteiten. Verzoeker vreest daarom dat hij vervolgd zou worden omdat hij vervalste wapenvergunningen heeft afgeprint voor M. (...).

Dit is een element dat verzoeker ter kennis is gekomen toen hij dit heeft vernomen van een ex-collega in de bank (H. M. (...)). Verzoeker wil benadrukken dat hij dit inderdaad reeds wist tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, maar hij heeft dit toen niet verteld om een specifieke reden. Verzoeker deed dit omdat hij van oordeel was dat hij dit element niet moest aanhalen om internationale bescherming te verkrijgen. Verzoeker twijfelde hiervoor, temeer omdat hij tegen betaling wapenvergunningen had afgedrukt. Door de weigeringsbeslissing (die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) over zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, noopte dit verzoeker om ook dit element aan te halen.

In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat dit element geen reden kan zijn om een gegronde vrees te vervolging te hebben. De Commissaris-generaal stelt evenwel dat verzoeker o.a. weinig details kan geven over de wapenvergunningen die hij moest afdrukken, wanneer dit was en wie M. (...) precies was. De geloofwaardigheid van dit vluchtmotief wordt hierom betwijfeld.

Verzoeker benadrukt echter dat hij slechts de details kan geven die hij zich herinnert, hetgeen beperkt is gelet op het tijdsverloop. Verzoeker benadrukt dat dit niet betekent dat zijn vluchtmotief hierom ongeloofwaardig is. Hij haalde ook aan waarom hij dit vluchtmotief niet eerder kenbaar maakte. Bovendien, indien dit zou zijn “ingestudeerd” zoals de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt (“Het feit dat u dit enkel kunt aangeven volgens de westerse of Gregoriaanse kalender doet vermoeden dat u dit hebt ingestudeerd” – bestreden beslissing, pagina 3), verklaart dit geenszins waarom verzoeker niet precies zou antwoorden op de vragen rond de details (bv. op de vraag hoe vaak hij wapenvergunningen afdruckte). Verzoeker zou hierop immers een eenvoudig antwoord kunnen formuleren, hetgeen hij niet gedaan heeft. Hij heeft benadrukt dat hij dit zich niet meer precies herinnert, waarmee echter niet (automatisch) tot de ongeloofwaardigheid van dit vluchtmotief moet worden besloten.

3. Naast bovenvermeld vluchtmotief, werd door verzoeker aangehaald dat hij seksueel werd misbruikt in Afghanistan. Dit vond plaats tussen zijn veertiende of vijftiende levensjaar tot zijn zeventiende (verzoeker herinnert zich niet precies zijn leeftijd, zie verder hieronder). Hij werd misbruikt door leden van de taliban en een leerkracht van zijn koranschool in de stad Kabul, waardoor hij te kampen heeft met psychische problemen.

Verzoeker heeft het seksueel misbruik, waarvan hierboven sprake, pas ter sprake gebracht toen hij in België was aangekomen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij dit einde 2017 - begin 2018 (verzoeker heeft opnieuw moeite om dit te situeren in de tijd, hetgeen zich herhaaldelijk voordoet door de psychische beperkingen waarmee hij kampt) heeft aangehaald tijdens een gesprek met één van de Dokters van de Wereld.

Van de gespreken die verzoeker had werden door hem verschillende attesten voorgebracht.

Er wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker eerder heeft aangehaald dat hij op jonge leeftijd seksueel werd misbruikt als Bacha Bazi (een bijzondere vorm van seksuele slavernij en kinderprostitutie in Centraal-Azië, van prepuberale jongens en adolescenten, een traditie die al lange tijd bekend is) door een commandant (S. (...)).

Verzoeker betwist echter de conclusie in de bestreden beslissing dat dit hieruit blijkt dat dit vluchtmotief ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker durfde dit niet anders verwoorden tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker heeft te kampen met psychische klachten, hetgeen wordt bewezen aan de hand van overgemaakte psychologische attesten (zie ook verder hieronder). Hieruit blijkt dat verzoeker dient bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk en dat het persoonlijk onderhoud moet worden geleid door een vrouwelijke protection officer. Dit was niet het geval tijdens zijn persoonlijk onderhoud tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker benadrukte daarom dat hij niet vrijuit durfde praten over het seksueel misbruik dat hij moest ondergaan.

Dit betekent geenszins dat de aangehaalde motieven door verzoeker niet waarachtig zouden zijn. De commandant die werd ter sprake gebracht door verzoeker is immers weldegelijk gekend voor dergelijke feiten, maar niet ten opzichte van verzoeker. Verzoeker zelf werd het slachtoffer van seksueel misbruik door een leerkracht van de koranschool en leden van de taliban. Verzoeker was toen ook ouder.

Verzoeker benadrukt dat hij moeite heeft met zijn herinneringen (zoals eerder al ter sprake is gekomen). Hij kan zich moeilijk feiten herinneren (bv. data, namen van personen, enz).

Dit blijkt ook opnieuw als hem wordt gevraagd naar de naam van de leerkracht, hetgeen verzoeker niet kan geven. Dit betekent niet dat verzoeker een ongeloofwaardig vluchtmotief zou hanteren. Hij zou immers eenvoudig een naam kunnen opgeven, maar dit deed hij niet. Hij gaf aan dat hij dit niet (meer) wist. In de bestreden beslissing wordt dit echter ten onrechte door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezien als een indicatie van een gebrek aan geloofwaardigheid.

Er werden verder attesten voorgebracht waaruit blijkt dat verzoeker te kampen heeft met psychische problemen. Dit vormt een indicatie dat het seksueel misbruik, dat door verzoeker werd opgeworpen, weldegelijk heeft plaatsgevonden in Afghanistan (ongeacht of dit werd toegebracht door de commandant of een leerkracht en de taliban).

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan worden gevolgd indien wordt gesteld dat een attest van een therapeut die een bepaald persoon behandelt voor problemen met zijn psychische gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en een mogelijke oorzaak ervan. Ook al kan hieruit vervolgens niet met zekerheid worden vastgesteld wat de "ware oorzaak" is van het vastgestelde ziektebeeld, dan nog hebben deze attesten een bijzondere bewijswaarde. Verzoeker is immer steeds consistent geweest over het gegeven dat hij seksueel werd misbruikt, hetgeen wordt bewezen aan de hand van de bijgebrachte attesten.

De bewijswaarde van deze attesten en de psychische klachten van verzoeker wijzen duidelijk op seksueel misbruik in hoofde van verzoeker. Dat hij niet onmiddellijk open was over de details van dit misbruik, heeft zijn verklaring (zie hierboven).

Hieruit blijkt minstens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte stelt dat verzoeker niet zou hebben aannemelijk gemaakt dat hij seksueel werd misbruikt in Afghanistan.

Verzoeker verblijft momenteel in het opvangcentrum te Kapellen. Verzoeker vroeg reeds om psychologische bijstand, maar kon dit tot op heden niet verkrijgen. Er zou enkel één afspraak zijn vastgelegd, die helaas moet worden verplaatst. Verzoeker wenst op te merken dat dit echter geen afbreuk doet aan de psychische klachten waarmee hij te kampen heeft. De ernst hiervan werd overigens erkend door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen doordat er bijzondere procedurele noden werden aangenomen.

In Afghanistan heeft verzoeker niet gesproken over het seksueel misbruik dat hij moest ondergaan. Hij geeft wel aan dat hij nadien, na zijn vlucht, hierover gesproken heeft. Zijn familie reageerde hierop bijzonder verdeeld. Zijn moeder en zijn zus spreken nog met verzoeker. De relatie met de rest van zijn (mannelijke) familie is echter sterk beïnvloed door het ter sprake brengen van deze elementen. In de voorgebrachte attesten door verzoeker wordt hierom melding gemaakt dat verzoeker verstoten is door zijn familie en zijn lokale gemeenschap (dewelke sterk patriarchaal georganiseerd is).

Het oordeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden gevolgd.

In de bestreden beslissing wordt verder nog de nodige aandacht besteed aan de voorgebrachte taskara door verzoeker. Er wordt gesteld dat verzoeker de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden door het voorbrengen van een taskara die niet authentiek is. Verzoeker heeft namelijk aangegeven dat hij zich eerder drie jaar jonger heeft voorgedaan dan hij werkelijk is omdat hij een studiebeurs wilde aanvragen voor Turkije waarbij een maximumleeftijd van 21 jaar was. Verzoeker gaf dit toe. Hij heeft vervolgens kopieën neergelegd van – wat volgens hetgeen verzoeker weet – een bewijs is van zijn werkelijke taskara en dus van zijn persoonsgegevens.

Er wordt in de bestreden beslissing echter opgemerkt dat deze taskara op een aantal punten in strijd zou zijn met het verhaal van verzoeker en met de algemeen gekende situatie in Afghanistan (onder meer inzake de afgifte van zogenaamde “communistische taskara's”).

Verzoeker benadrukt echter dat hij niet de intentie heeft gehad om moedwillige bepaalde informatie te verstrekken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hetgeen in strijd zou zijn met de werkelijkheid. Verzoeker heeft zich zelf laten leiden door de informatie en documenten die hij verkreeg.

Verzoeker herinnerde zich overigens zelf niet meer goed hoe oud hij was toen hij seksueel werd misbruikt. Daarom werd door hem gesteld dat hij vermoedelijk veertien of vijftien jaar oud was toen het begon.

Eenzelfde opmerking moet worden gemaakt wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat, door het ontbreken van de juiste taskara van verzoeker, er geen duidelijkheid zou bestaan over de leeftijd van verzoeker toen zijn vader werd vermoord in hun woning. Verzoeker was toen nog jong, maar wel oud genoeg om de moord op zijn vader mee te maken. Wat de precieze leeftijd van verzoeker zou zijn (5, 6, 7 of 8 jaar), is in deze minder van belang.

Omwille van de vermelde redenen loopt verzoeker weldegelijk dermate in het oog dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

4. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker er op dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Afghanistan in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. De individuele situatie van verzoeker maakt hem bijzonder kwetsbaar.

In de bestreden beslissing wordt hiertoe dan ook aangegeven dat er momenteel sprake is van een complexe, problematische en ernstige situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van de internationale beschermingsstatus.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de updates van respectievelijk mei 2018, p. 1-34, en juni 2019, p. 1-74, van dit rapport, de COI Focus “*Afghanistan: Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij persberichten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en twee medische verslagen van respectievelijk 5 en 6 augustus 2019 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Chardeh, gelegen in het district Ghorband van de provincie Parwan. Verzoeker verklaart niet lang na zijn geboorte met zijn ouders naar Kaboel te zijn verhuisd. Daar zou zijn vader zijn vermoord toen verzoeker nog jong was, volgens verzoeker omdat zijn vader een communist was en goed verdiende als uitbater van een winkel van de overheid. Verzoeker verklaart getuige te zijn geweest van deze moord. Verzoekers moeder zou na de dood van haar man teruggekeerd zijn naar Ghorband, terwijl verzoeker in Kaboel ging wonen bij zijn zus, die ondertussen getrouwd was. Verzoeker zou in Kaboel van zijn veertiende of vijftiende tot zijn zeventiende misbruikt zijn door een leerkracht in de koranschool en door leden van de taliban. Na zijn studies zou verzoeker in Kaboel aan de slag zijn gegaan als IT-specialist bij een bank. Verzoeker verklaart dat hij tijdens zijn werkuren in de bank in opdracht van een bevriend lid van het veiligheidspersoneel meerdere keren documenten heeft afgedrukt die valse wapenvergunningen bleken te zijn. Volgens verzoeker werd deze persoon later gearresteerd. Hij stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst door zijn werkgever of het ministerie van Binnenlandse Zaken zal worden vervolgd wegens betrokkenheid bij het vervaardigen van valse wapenvergunningen. Tevens stelt verzoeker bij terugkeer de familie te vrezen van een meisje waarmee hij in het verleden verloofd was.

Ten tijde van de relatie met dit meisje zou verzoeker in Afghanistan herhaaldelijk zijn bedreigd door haar familie, die in Afghanistan veel macht uitoefent en niet met deze relatie instemde. Verzoeker stelt dat het meisje in kwestie intussen verloofd is met iemand anders maar dat de familie hem nog steeds bedreigt en hem onder meer foto's heeft gestuurd van zijn ex-verloofde met haar nieuwe partner. Verzoeker haalt verder aan dat hij in Afghanistan werd bedreigd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de bank. Volgens verzoeker hebben de taliban kennis gekregen van zijn job via de zoon van een tante langs vaderszijde. De taliban zouden verzoeker ervan hebben beschuldigd met ongelovigen te werken en gewild hebben dat hij met hen samenwerkte. Enkele dagen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou verzoeker in zijn auto zijn aangevallen door de taliban en daarbij gewond zijn geraakt. Verzoeker stelt tenslotte dat hij in België één of twee keer met vrienden is meegegaan naar een kerk en dat hij hierdoor vreest dat hij door familie en ex-collega's in Afghanistan als bekeerling zou worden aanzien.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gehad met de taliban omwille van zijn job bij een bank en de problemen met de familie van zijn (inmiddels ex-)verloofde, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich reeds op deze vluchtmotieven heeft beroepen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, ingediend op 25 augustus 2015, werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met de familie van zijn verloofde noch aan zijn conflict met de taliban. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 202 427 van 16 april 2018. Bijgevolg dient de beoordeling van de door verzoeker in het kader van zijn vorig verzoek aangebrachte elementen als vaststaand te worden beschouwd, behoudens wanneer verzoeker een nieuw bewijselement of feit voorlegt dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat vermelde eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement of feit waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn de appreciatie van voornoemde elementen van zijn relaas in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de problemen met zijn ex-schoonfamilie, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker thans weliswaar toevoegt dat zijn voormalige verloofde ondertussen een andere partner heeft en dat hij via een Facebookaccount zou zijn bedreigd door zijn ex-schoonfamilie, maar dat hij geen enkel begin van bewijs van deze bedreigingen voorlegt, hoewel hem expliciet werd gevraagd om screenshots van de dreigberichten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019, p. 8). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel foto's en prints van Facebookprofielen van zijn ex-schoonfamilie heeft neergelegd (adm. doss., stuk 15, map met 'Documenten', nr. 4). Dat het hier daadwerkelijk leden van verzoekers voormalige schoonfamilie betreft, kan uit deze stukken niet worden afgeleid, laat staan dat verzoeker met deze personen daadwerkelijk problemen zou hebben gekend. Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift geen argumentatie tegen de voorgaande pertinente vaststellingen.

Wat betreft de vermeende dreiging door de taliban omwille van verzoekers werk bij een bank, merkt de Raad op dat reeds naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming kon worden vastgesteld dat verzoeker in de periode waarin hij deze bedreigingen situeert al niet meer in Afghanistan was. Blijkens het arrest nr. 202 427 van de Raad van 16 april 2018 werd dit door verzoeker in beroep erkend, hoewel dit volgens hem niet uitsloot dat hij op de vlucht is voor problemen met de taliban. Het hoeft geen betoog dat een dergelijke argumentatie niet van aard is om verzoekers geloofwaardigheid wat betreft zijn voorgehouden problemen met de taliban te herstellen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavig volgend verzoek ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen nieuwe elementen meer heeft aangehaald met betrekking tot zijn vermeende problemen met de taliban omwille van zijn werk in Afghanistan. Gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, maakte verzoeker geen melding van enige vrees omwille van persoonlijke problemen met de taliban en verwees hij behalve naar de problemen met de familie van zijn ex-verloofde slechts naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (adm. doss., stuk 12, verklaring volgend verzoek, nrs. 15 en 18). Hoewel verzoeker verderop in dit gesprek nog bijkomende vervolgingsfeiten aanhaalde, maakte hij nergens melding van problemen met de taliban omwille van zijn vroegere tewerkstelling, ook niet wanneer hem aan het eind de kans werd geboden om zaken toe te voegen aan wat hij tot dusver had gezegd (*ibid.*, nr. 22). Ook op

het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voerde verzoeker aanvankelijk geen nieuwe elementen aan die verband houden met de bedreigingen die hij volgens zijn eerdere, ongeloofwaardig bevonden, verklaringen vanwege de taliban zou hebben ontvangen. Aan het einde van het gehoor gevraagd of alle nieuwe elementen besproken werden, antwoordde verzoeker bevestigend (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019, p. 11). Vervolgens gevraagd of hij nog iets wil toevoegen aan zijn verklaringen, kwam verzoeker eerst terug op de problemen met zijn ex-verloofde, om vervolgens terloops te melden dat hij zich plots nog iets herinnerde, met name dat zijn moeder hem enkele maanden eerder vertelde dat de neef langs vaderszijde die hem bij de taliban zou hebben aangegeven door de taliban gedood werd (*ibid.*, p. 12). De Raad merkt op dat verzoeker in gebreke blijft concrete elementen aan te brengen die de eerder vastgestelde en naar behoren gemotiveerde ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban omwille van zijn job bij een bank aan het wankelen kunnen brengen. Dat zijn neef omwille van hem zou zijn gedood door de taliban is slechts een loutere bewering die verzoeker niet *in concreto* staakt of onderbouwt met enig begin van bewijs.

Wat betreft het door verzoeker nieuw aangehaald vluchtmotief dat hij in Afghanistan wordt gezocht omwille van zijn betrokkenheid bij de aanmaak van valse wapenvergunningen, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet waarom hieraan geen geloof kan worden gehecht:

“Zo verklaart u vooreerst vervolging te vrezen omdat u, toen u in de Maiwand bank werkte, valse wapenvergunningen had afgeprint voor een vriend genaamd M. (...) (CGVS, p. 3 en 4). Uw verklaringen hierover zijn echter helemaal niet eensluidend. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u dacht dat M. (...) in 2015 werd gearresteerd en dat u dit, niet zolang geleden, in het jaar 2018 hebt vernomen van een collega, H. M. (...). U meent dat hij uw naam heeft doorgegeven aan de autoriteiten (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 22). Op het CGVS verklaarde u echter dat H. M. (...) u in 2014 of 2015 reeds gevraagd had of u wist waar M. (...) was. U ontkent dat H. (...) u in 2018 vertelde dat M. (...) werd gearresteerd. U insisteert dat uw laatste contact met H. (...) dateert van het jaar 2017 en dat u nu nog steeds niet weet waar M. (...) is (CGVS, p. 6). Voorts verklaarde u op de DVZ dat u niet wist dat de wapenvergunningen die u afdruckte voor M. (...) vals waren (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 22). Op het CGVS moest u echter toegeven dat u na de eerste keer besepte dat M. (...) de wapenvergunningen verkocht, maar dat u deze toch verder bleef afdrukken, tegen betaling (CGVS, p. 5). Verder legde u vage verklaringen af over hoe vaak en wanneer u de valse wapenvergunningen afdruckte voor M. (...). Zo wist u niet precies te zeggen hoeveel keer u dergelijke kaarten (in casu vervalste wapenvergunningen) had afgedrukt voor M. (...). Hiernaar gevraagd antwoordde u meer dan drie keer en waarschijnlijk minder dan vijf (CGVS, p. 4). In welk jaar en welke maanden u deze badges printte wist u niet eens bij benadering aan te geven volgens de Afghaanse kalender. U antwoordde dat het in 2013 en 2014 moet geweest zijn. Het feit dat u dit enkel kunt aangeven volgens de westerse of Gregoriaanse kalender doet vermoeden dat u dit hebt ingestudeerd. In welke maanden u de kaarten afprintte wist u niet eens bij benadering te zeggen. Gevraagd welk seizoen het was repliceerde u dat u in een kantoor werkte, 's morgens binnenging en 's avonds buiten en dat u dus niet kon weten wanneer het welk seizoen was. Toen er werd opgemerkt dat u toch zou moeten gezien hebben welk soort weer het was (warm en zonnig of sneeuw bijvoorbeeld) antwoordde u dat het zonnig was toen u de kaarten afdruckte, maar dat u niet weet of het toen winter of zomer was (CGVS, p. 4 en 5), hetgeen allerminst overtuigt. Treffend is ook dat u de familienaam van M. (...) niet kent en dit terwijl jullie vrienden waren, jullie contact hadden buiten het werk en hij u geld leende (CGVS, p. 4). U stelde dat hij een Pashtoun is afkomstig uit de provincie Laghman maar u wist niet uit welk district of dorp. Zijn stam kende u evenmin (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u in het kader van uw eerste verzoek en uw beroepsprocedure voor de Raad geen enkele melding maakte van deze feiten beweerde u dat u tijdens uw eerste verzoek niets wist van deze zaken en door niemand werd geholpen en dat u meende dat het voldoende zou zijn dat u kon bewijzen dat u een Afghaans staatsburger was (CGVS, p. 6). Aan deze uitleg kan echter geen enkel geloof worden gehecht, temeer omdat u in het kader van uw eerste verzoek verschillende vluchtmotieven aanhaalde die trouwens ongeloofwaardig werden bevonden.”

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming al op de hoogte was van de arrestatie van M. en dat zijn naam zou zijn genoemd in het onderzoek van de zaak, maar stelt hij dat hij toen van oordeel was dat het niet nodig was dit element aan te halen om internationale bescherming te krijgen. Verzoeker stelt dat de weigeringsbeslissing volgend op zijn eerste verzoek hem ertoe noopte dit alsnog aan te halen. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, kan deze uitleg niet overtuigen, nu verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek meerdere – overigens ongeloofwaardig bevonden – vluchtmotieven heeft aangehaald. Bovendien verklaart verzoeker niet waarom hij ten aanzien van de DVZ heeft verklaard dat hij pas in 2018, en dus na indiening van zijn eerste verzoek, door een ex-collega over de arrestatie van M. werd

ingelicht. Verzoeker blijft verder in gebreke een afdoende verklaring of verschoning te bieden voor de vastgestelde vaagheden en lacunes. Een loutere verwijzing naar het tijdsverloop sinds de feiten is in dezen allerminst afdoende. Door te betogen dat hij een eenvoudig antwoord had kunnen verzinnen op de hem gestelde vragen over het tijdstip en de frequentie van zijn printopdrachten voor M., doch dit niet gedaan heeft, verklaart verzoeker niet waarom hij dermate weinig details kan geven omtrent gebeurtenissen die de kern van zijn relaas uitmaken en op grond waarvan hij om internationale bescherming verzoekt.

Wat betreft het seksuele misbruik door een leerkracht op de koranschool en leden van de taliban in Kaboel dat verzoeker van zijn veertiende of vijftiende tot zijn zeventiende zou hebben ondergaan, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker dit niet aannemelijk heeft gemaakt. Hiervoor kan worden verwezen naar de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"In het attest van Dokters van Wereld dd. 28 november 2017 wordt gesteld dat u in Afghanistan werd gekidnapt en misbruikt door leden van de taliban maar dat u daar omwille van uw culturele achtergrond pas melding van maakte bij AZG. U durfde dit in het kader van uw eerste verzoek niet te vertellen op het CGVS, uit schaamte, omdat er telkens een mannelijke Afghaanse tolk aanwezig was (zie blauwe map stuk 5). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw eerste verzoek wel verklaarde dat u op jonge leeftijd seksueel misbruikt werd als Bacha Bazi door een zekere commandant S. (...) en dit zowel in Kabul als het district Ghorband van de provincie Parwan (CGVS dd. 04.07.2016, p 27 en 28). Tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad erkende u dat de problemen omwille van het misbruik als Bacha Bazi niet langer actueel waren. Daarnaast werd de conclusie dat uw verklaringen over het misbruik niet geloofwaardig waren, door u niet concreet betwist. Geconfronteerd met uw verklaringen op het CGVS tijdens uw eerste verzoek repliceerde u dat commandant S. (...) wel degelijk jongens misbruikte maar niet u. Gevraagd waarom u aanvankelijk had verklaard dat u persoonlijk misbruikt werd door commandant S. (...) beweerde u tot tweemaal toe dat u dit niet hebt gezegd, hetgeen niet geloofwaardig is temeer omdat u dit ook niet op deze manier hebt aangevoerd tijdens uw beroepsprocedure (CGVS, p. 11). Wat betreft uw huidige verklaringen, met name dat u herhaaldelijk seksueel werd misbruikt door een leerkracht van de koranschool en leden van de taliban, dient opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u zich de naam van de leerkracht, met wie u duidelijk een vertrouwensrelatie had, niet kunt herinneren. U stelde tevens dat er een veiligheidsdistrict van de taliban was op de plek waar u studeerde en dat u ook seksueel misbruikt werd door leden van de taliban in Kabul (CGVS, p. 10). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat de taliban reeds in november 2001 door de Noordelijke Alliantie uit Kabul werd verdreven, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen over uw verklaringen betreffende het seksueel misbruik waarvan u van uw 14-15 jaar tot uw 17de het slachtoffer zou zijn geweest. Hoewel u niet geheel eenduidig bent over uw leeftijd, blijkt uit al uw opeenvolgende verklaringen immers dat u in 2001 nog geen 14 jaar oud was en dat het voorgehouden seksuele misbruik dus na 2001 dient te worden gesitueerd."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in gebreke blijft te verklaren of te verschonen waarom hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorhield als *bacha bazi* door een commandant seksueel te zijn misbruikt, om dat vervolgens bij huidig verzoek te ontkennen en aan te voeren dat het seksueel misbruik niet door een commandant, maar door respectievelijk een leerkracht en enkele leden van de taliban zou zijn gepleegd. De uitleg dat verzoeker hier aanvankelijk uit schaamte niet vrijuit over durfde te praten, gelet op het feit dat zijn eerste gehoren niet werden geleid door een vrouwelijke dossierbehandelaar en hij toen evenmin werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk, houdt geen steek. Immers heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op 4 juli 2016 verklaard dat hij seksueel werd misbruikt (zie adm. doss. eerste verzoek om internationale bescherming, stuk 12, gehoorverslag 4 juli 2016, p. 27-28). Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet niet in – waarom hij toen wel durfde te vertellen dat hij als *bacha bazi* werd misbruikt door een commandant, maar niet dat dit in werkelijkheid gebeurde door een leraar op de koranschool en leden van de taliban.

Verder kan verzoeker niet overtuigen waar hij aanvoert dat zijn geheugen hem in de steek laat wat betreft de naam van de leerkracht die hem zou hebben misbruikt of de leeftijd waarop het misbruik begon. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in verzoekers geheugen gegrift staan, zodat verzoeker in staat is deze in een later stadium in tijd en ruimte te situeren en er een gedetailleerde beschrijving van te geven. Dat verzoeker zich de naam van de leerkracht niet meer herinnert, is gelet op de vertrouwensband die hij klaarblijkelijk met deze persoon had – en die hij niet betwist – hoegenaamd niet aannemelijk.

De Raad kan op basis van de door verzoeker neergelegde documenten aannemen dat verzoeker met bepaalde psychische problemen kampt of gekampt heeft. Echter, in zoverre verzoeker aanvoert dat deze attesten een indicatie vormen dat het door hem voorgehouden seksueel misbruik daadwerkelijk heeft plaatsgevonden in zijn land van herkomst, kan hij niet worden bijgetreden. Vooreerst heeft verzoeker met betrekking tot zijn psycho-medische problemen en de attesten die hij ter staving daarvan voorlegt verklaard dat zij het gevolg zijn van de negatieve beslissing die de commissaris-generaal heeft genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019, p. 9-10). Verder dient te worden benadrukt dat de attesten die verzoeker voorlegt weliswaar een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat de betrokken zorgverlener onderkent en de mogelijke oorzaak ervan, maar dat zij geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Verzoeker erkent dit trouwens ook in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker meent dat de door hem neergelegde attesten desondanks een bijzondere bewijswaarde bezitten, nu hij steeds consistent is geweest over het gegeven dat hij seksueel werd misbruikt, kan hij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen over dit element in zijn relaas meermaals heeft gewijzigd. Zoals reeds aangegeven, verklaarde verzoeker aanvankelijk te zijn misbruikt als *bacha bazi* door een commandant. Vervolgens verklaarde hij in het kader van zijn beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de Raad dat dit element niet meer actueel was, evenwel zonder de conclusie van de commissaris-generaal met betrekking tot de ongeloofwaardigheid daarvan te betwisten. Uiteindelijk houdt hij in het kader van onderhavig verzoek voor dat het misbruik wel heeft plaatsgevonden en hem tot op vandaag parten speelt, doch dat het in werkelijkheid gepleegd werd door een leerkracht op de koranschool en leden van de taliban. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk volhouden dat hij over het seksueel misbruik steeds consistent is geweest.

Wat betreft de moord op zijn vader in Kaboel, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet heeft vermeld dat hij hiervan getuige is geweest (adm. doss. eerste verzoek, stuk 12, gehoorverslag 4 juli 2016, p. 19). Verzoeker ontkende toen bovendien persoonlijke problemen te hebben gekend door de dood van zijn vader (*ibid.*, p. 19). Uit zijn verklaringen blijkt verder niet op basis van welke elementen verzoeker meent een actuele vrees te hebben naar aanleiding van de moord op zijn vader, gelet op het feit dat hij na deze feiten een leven heeft opgebouwd in Kaboel, waar hij studeerde en na zijn studies aan de slag ging bij een bank.

Tot slot dient verzoekers verklaring dat hij vreest om door familie en Afghaanse ex-collega's te worden aanzien als bekeerling omdat hij één of twee keer met vrienden in België zou zijn meegegaan naar een kerk als een loutere bewering te worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoeker niet over concrete aanwijzingen beschikt dat ex-collega's of familieleden in Afghanistan van zijn kerkbezoek op de hoogte zijn (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2019, p. 9). Deze vaststelling wordt door verzoeker niet weerlegd of betwist.

Inzake verzoekers psychische problemen, dient nog te worden opgemerkt dat hiermee terdege rekening is gehouden in het kader van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dit blijkt uit de volgende passage van de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen op de DVZ (vragenlijst bijzondere procedure noden) en uit de door u voorgelegde psychomedische attesten blijkt immers dat u kampt met psychische klachten en dat u gevraagd hebt om bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om kwetsbare personen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en vond het onderhoud plaats met bijstand van een vrouwelijke tolk. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Uit de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde medische attesten kan niet blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van zijn mentale gezondheidstoestand dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt

dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk in staat was om coherente verklaringen af te leggen en zijn vluchtmotieven op zelfstandige wijze uiteen te zetten, wat door verzoeker niet wordt betwist. In deze attesten wordt tevens melding gemaakt van bepaalde fysieke klachten, waaronder een seksueel overdraagbare aandoening, zonder dat hieruit evenwel kan worden afgeleid wat hiervan de werkelijke oorzaak is.

De Raad stelt vast dat de medische verslagen die door verzoeker ter terechtzitting werden bijgebracht kunnen aantonen dat verzoeker verder behandeld wordt voor de mentale en fysieke klachten waaromtrent hij eerder attesten had neergelegd, doch dat deze geen ander licht werpen op de vaststellingen die hierover *supra* zijn gedaan.

Wat betreft de overige door verzoeker in het kader van onderhavig verzoek neergelegde documenten, dient te worden vastgesteld dat zij niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Het martelarenboekje kan aantonen dat verzoekers vader overleden is, hetgeen *in casu* niet wordt betwist. De omstandigheden van dit overlijden blijken niet uit dit document. Verzoekers *taskara* en de foto's waarop hij als jong kind te zien is met zijn vader hebben betrekking op verzoekers identiteit en afkomst, welke elementen *in casu* evenmin worden betwist.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt verwerende partij in haar aanvullende nota van 8 augustus 2019 op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij.

Middels een aanvullende nota brengt verzoeker ter terechtzitting verschillende persberichten bij over recente veiligheidsincidenten die in Kaboel en in Afghanistan hebben plaatsgevonden. De Raad wijst erop dat deze informatie, in de mate dat ze betrekking heeft op andere Afghaanse regio's dan de hoofdstad Kaboel, *in casu* niet dienstig is gelet op de door verzoeker niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat er regionale verschillen zijn in de nationale veiligheidssituatie. De aanslag met een autobom die in Kaboel op 7 augustus 2019 plaatsvond, gebeurde aan een controlepost naast een politiebureau en beantwoordt aldus aan het hoger beschreven patroon van aanslagen waarbij 'high profile'-doelwitten, waaronder de Afghaanse veiligheidsdiensten, worden gevisieerd. Wat betreft de zelfmoordaanslag op een sjiitisch huwelijksfeest waarbij tientallen doden en gewonden vielen en die zou zijn opgeëist door IS, dient te worden benadrukt dat in hoger weergegeven veiligheidsanalyse niet wordt betwist dat IS sporadisch aanslagen pleegt waarbij de sjiitische gemeenschap in Kaboel wordt gevisieerd.

Door het louter bijbrengen van deze persberichten maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke omstandigheden uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN